ବିରାଜମୋହନ ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ବନାମ

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ପି.ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ଏ.କେ. ସରକାର, କେ.ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୋ, କେ.ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଳ ଆୟଙ୍ଗର, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୃନ୍ଦ)

ସଡ଼କ ପରିବହନ-ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ-ଯୋଜନା-ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦନ-ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପକ୍ଷପାତିତା-ଯୋଜନାର ବୈଧତା-ଶୁଣାଣିର ମୁଲତବି ତାରିଖ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି-ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ କି -ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନାରେ ମାର୍ଗ ପରିଚାଳନା ତାରିଖକୁ ବାଦ ଦେବା-ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ-ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଅଧିକାର - ମୋଟର ଯାନ ଅଧିନିୟମ, ନିୟମ 2 (vi) ର ଅଧ୍ୟାୟ IVA, ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମାବଳୀ 8 - ମୋଟର ଯାନ ଅଧିନିୟମ, 1939 (4/1939), ଧାରା 68C,68D (2) ।

ମୋଟର ଯାନ ଅଧିନିୟମ, 1939ର ଧାରା 68 D (2) ଅନୁଯାୟୀ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ସଡ଼କ ପରିବହନ ସେବା ଯୋଜନାର ବୈଧତାକୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ (1) ଏହି ଯୋଜନା ଉପରେ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା, (2) ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିବା ପରିବହନ ମନ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷପାତୀ ଥିଲେ, (3) ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନା କେଉଁ ତାରିଖରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲେ ଏବଂ (4) ଏହି ଯୋଜନାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କର ଏପରି କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା ।

ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ; (1) ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ମୋଟର ଯାନ ଅଧିନିୟମ, 1939ର ଅଧ୍ୟାୟ IVA ନିୟମ 8 ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ କେବଳ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରଥମ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ଶୁଣାଣି ମୁଲତବି ରଖାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ମୁଲତବି ଶୁଣାଣି ତାରିଖ ପାଇଁ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନୂତନ ସୂଚନା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା ;

(2) ବିଧାନସଭାରେ ପଚରାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତି ଯେ ସରକାର ଏପ୍ରିଲ 1, 1961 ରୁ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ହଟାଇ ସମସ୍ତ ମାର୍ଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ ସରକାରଙ୍କ ନୀତିର ଏକ ସଙ୍କେତ ଥିଲା ଏବଂ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପକ୍ଷପାତିତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

(3) ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନା ଅବୈଧ ନଥିଲା କାରଣ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 3 (vi) ଅଧୀନରେ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ତିମ ଯୋଜନାରେ ମାର୍ଗ ପରିଚାଳନା କରିବାର ପ୍ରକୃତ ତାରିଖ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଯେହେତୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଅଧିସୂଚନା ନମୁନା ଯୋଜନାକୁ ସୂଚିତ କରିଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ତାରିଖ ରହିଥିଲା ଏବଂ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ନମୁନା ଯୋଜନା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ନିୟମଟି ଯଥେଷ୍ଟ ମାତ୍ରାରେ ପାଳନ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ; ଏବଂ

(4) ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗର ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ, ଅଧିନିୟମ 68C ଅନୁଯାୟୀ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା ଯେହେତୁ ଏହି ଧାରାରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ଏହାକୁ "ପ୍ରକାଶ କରିବାର କାରଣ ହେବ" ଯାହାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ଯେ ଉଦ୍ୟୋଗର କିଛି ଅଧିକାରୀ ଏହାକୁ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତେ ।

ମୂଳ ଅଧିକାରିତା : ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 117 ଏବଂ 137 /1961

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ଏଲ୍.କେ. ଝା ଏବଂ ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ (ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 117/1961)।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ସି. ବି. ଅଗ୍ରୱାଲା ଏବଂ ଆର. ପଟ୍ଟନାୟକ (ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 137/1961)।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ବି. ଆର୍. ଏଲ୍. ଆୟେଙ୍ଗର ଏବଂ ଟି. ଏମ୍. ସେନ୍* ।

ନଭେମ୍ବର 28/1961।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ୱାଞ୍ଚୋ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ମୋଟର ଯାନ ଅଧିନିୟମ, 1939 (ଏହାପରେ ଅଧିନିୟମ କୁହାଯାଇଛି) ର ଅଧ୍ୟାୟ IVA ର ଧାରା 68D (2) ଅନୁଯାୟୀ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ସଡ଼କ ପରିବହନ ସେବା ଯୋଜନାର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରେ । ଆବେଦନରେ ଅନେକ ଆଧାର ଉଠାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା କେବଳ ଛଅଟି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆମେ ଏବେ ଜଡ଼ିତ ଏବଂ ଆମେ କେବଳ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଚାର କରିବୁ । ଆବେଦନରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ଛଅଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା :-

1. ଧାରା 68D (2) ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ IV-A ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ ଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ଶୁଣାଣି ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ।

2. ଧାରା 68D (2) ଅନୁଯାୟୀ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିଥିବା ମନ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷପାତୀ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁମୋଦନ ଅବୈଧ ଅଟେ ।

3. ଆଞ୍ଚଳିକ ପରିବହନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ 17 ଡିସେମ୍ବର, 1960ର ଆଦେଶଟି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1961 ରୁ ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରଭାବହୀନ କରିବା ବେଆଇନ ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ ଅଧ୍ୟାୟ-IV- A ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଧାରା 68 F ଏବଂ ନିୟମ 10ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇଥିଲା ।

4. ଅଧିନିୟମ 57 (2) ଅନୁଯାୟୀ, ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ 1961 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ଛଅ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବରୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିନଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ଭୁଲ୍ ଥିଲା ।

5. ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନାରେ ଓଡ଼ିଶା ନିୟମାବଳୀ ନିୟମ 3 (VI) ଅନୁଯାୟୀ ଏହା କେଉଁ ଦିନଠାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂସେଥିପାଇଁ ଏହା ଭୁଲ୍ ଥିଲା ।

6. ଏହି ଯୋଜନାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କର ଏପରି କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା ।

ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛୁ ।

Re. 1

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଏହି କି ଯେ ,ମନ୍ତ୍ରୀ 21 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1960 ରେ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିଥିଲେ ଏବଂ 22 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1960 ରେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରି ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ତେବେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଶୁଣାଣି ତାରିଖ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସୂଚନା ତାଙ୍କୁ 1960 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 23 ତାରିଖରେ ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣାଣି କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଧାରା 68D(2) ଏବଂ ନିୟମ 8ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିବା ଯୋଜନା ଅବୈଧ ଥିଲା । ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ନମୁନା ଯୋଜନା ଜୁଲାଇ 29, 1960 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ପରିଚାଳକ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଠାରୁ ଆପତ୍ତି ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଅଗଷ୍ଟ 24, 1960 ରେ ତାଙ୍କ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ମୂଳତଃ ଯେଉଁ ତାରିଖ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଥିଲା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 16, 1960 ଏବଂ ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ସେହି ତାରିଖର ସୂଚନା ସମସ୍ତ ଅପତ୍ତିକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 68D(2) ଏବଂ ନିୟମାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ, ତଥାପି, ଶୁଣାଣିର ପ୍ରଥମ ତାରିଖ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 16, 1960 ରେ ହାଜର ହୋଇନଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଆପତ୍ତିକାରୀ ସେହି ତାରିଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ସମୟ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଶୁଣାଣି ସେପ୍ଟେମ୍ବର 21 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଲତବି ରଖାଯାଇଥିଲା । ତେବେ ଆବେଦନକାରୀ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତାର ବିଷୟ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ ସୂଚନା ପଠା ଯାଇଥିଲା । ସେହି ସୂଚନା 21 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1960 ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିନଥିଲା, କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ଠିକଣାରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କୁ 23 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1960 ରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 21, 1960 ରେ ଶୁଣାଣି ବିଷୟରେ

ତାଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇ ନଥିବାରୁ ଧାରା 68D (2) ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ IV- A ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମର କୌଣସି ଅନୁପାଳନ ହୋଇନଥିଲା ।

ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଦୃଢ଼ତା ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଶା ନିୟମାବଳୀ ନିୟମ 8 ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ତାହା ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଆପତ୍ତିକାରୀଙ୍କୁ ଶୁଣାଣିର ସମୟ, ସ୍ଥାନ ଏବଂ ତାରିଖ ବିଷୟରେ ଦଶ ଦିନର ସ୍ପଷ୍ଟ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହରେ କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ ମୂଳତଃ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 16,1960 ଥିଲା । ଏହା ପରେ ଅପତ୍ତିକାରୀଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ଶୁଣାଣିକୁ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 21କୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ଆମର ମତ ଥିଲା ଯେ ଏହି ମୁଲତବି ତାରିଖ ପାଇଁ ନିୟମ 8 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଦଶଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିନ ଦେଇ ଏକ ନୂତନ ସୂଚନା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ନିୟମ 8 କେବଳ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିବା ପ୍ରଥମ ତାରିଖ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଏହା ପରେ ଯଦି ଶୁଣାଣିକୁ ମୁଲତବି ରଖାଯାଏ, ତେବେ ଆମ ମତରେ ମୁଲତବି ତାରିଖ ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ସୂଚନା ଦେବା ଅନାବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଥମ ତାରିଖର ସୂଚନା ପାଇବା ପରେ ସେହି ତାରିଖରେ ହାଜର ହେବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା । ଯଦି ସେ ହାଜର ନହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଆପତ୍ତିକାରୀଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣରୁ ଶୁଣାଣିକୁ ଅନ୍ୟ ତାରିଖକୁ ମୁଲତବି ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ, ମୁଲତବି ତାରିଖର ଆଉ କୌଣସି ସୂଚନା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ମୁଲତବି ତାରିଖର ସୂଚନା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଏହା ଆମ ମତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତାର ପଦକ୍ଷେପ ଥିଲା । ତେବେ ଏହି ନିୟମ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଲତବି ଶୁଣାଣି ତାରିଖ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ସୂଚନା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ ।

Re.2.

ମନ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷପାତୀ ଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଶୁଣାଣି ଆଇନର ଶୁଣାଣି ନଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଭରସା କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମତଃ, ଏହା କୁହାଯାଏ ଯେ ଓଡ଼ିଶା ବିଧାନସଭାରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ଯେ ସରକାର କେବେ ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମୋଟର ମାର୍ଗକୁ ହାତକୁ ନେଉଛନ୍ତି, ପରିବହନ ମନ୍ତ୍ରୀ

(ଯିଏ ଅବଶେଷରେ ଆପତ୍ତି ଶୁଣିଥିଲେ) ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସରକାର ଏପ୍ରିଲ 1,1961 ରୁ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ହଟାଇ ସମସ୍ତ ମାର୍ଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ବିଦିତ ଯେ ପରିବହନ ମନ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷପାତୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଯାହା ଘଟିଥିଲା ତାହା ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1961 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହୋଇପାରିବ। ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବିଧାନସଭାରେ ଉଠିଥିବା ପ୍ରଶ୍ନରେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଏହି ଉତ୍ତର ଉପରେ ଆଧାର କରି ପକ୍ଷପାତିତାର ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ନାହିଁ । ସରକାରଙ୍କୁ ପଚରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଓଡ଼ିଶା କେବେ ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମୋଟର ମାର୍ଗକୁ ନିଜ ହାତକୁ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଏବଂ ଏହାର ଉତ୍ତର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ନୀତିଗତ ବିଷୟ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଏପ୍ରିଲ 1,1961 ଠାରୁ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ହଟାଇ ସମସ୍ତ ମାର୍ଗକୁ ନିଜ ହାତକୁ ନେବା ସରକାରଙ୍କ ନୀତି ଥିଲା । ଏହାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ, ଯଦିଓ ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଯଦି ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଯୋଜନା ଆପତ୍ତି ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ତଥାପି ସରକାର ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1961 ରୁ ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମାର୍ଗକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । ଏହି ଉତ୍ତର କେବଳ ସରକାରଙ୍କ ନୀତିର ଏକ ସଙ୍କେତ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍, ସରକାର ଏପ୍ରିଲ 1,1961 ରୁ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମାର୍ଗକୁ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେହି ତାରିଖରେ ସମସ୍ତ ମାର୍ଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଯିବ କି ନାହିଁ ତାହା ଅର୍ଥ ସମେତ ଅନେକ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବିଧାନସଭାରେ ପଚରାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ସରକାରଙ୍କ ନୀତିର ଏହି ଘୋଷଣାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଏପ୍ରିଲ 1,1961 ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମାର୍ଗକୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ପକ୍ଷପାତିତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ନୀତିଗତ ବିବୃତି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଧାନସଭାରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପକ୍ଷପାତିତାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ଘରୋଇ ପରିଚାଳିତ ମାର୍ଗକୁ ଜାତୀୟକରଣ କରାଯାଇଥିବାରୁ ସେ କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ବସ୍ ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେ ବିଲୋପ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ ।

ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ଖଣ୍ଡନ କରାଯାଇଛି । ତେବେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଶପଥ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଯିଏକି କେବଳ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଜ୍ଞାନ ରଖିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା । ତେବେ ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଏପରି କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିଷୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ କଟକର ଦୁଇ ନାଗରିକ, ଯଥା, ଜଣେ ନିଗମ ପାରିଷଦ ଏବଂ ଜଣେ ଅଧିବକ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା କଥିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପକୁ ଆଧାର କରି ସେମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ତେବେ ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ କୌଣସି ଶପଥ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇନାହିଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ଏକ ଶପଥ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିବା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା, ଯାହା ଶୁଣାସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ସମାନ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରାଯାଇଛି । ଯଦି ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜ୍ଞାନରୁ ସତ୍ୟପାଠ ଦେଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ଏହା ଏକ ଭିନ୍ନ ବିଷୟ ହୋଇଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷପାତୀ ଥିଲେ ।

Re. 3 & 4

ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ନେବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛୁ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ସତ୍ୟପାଠରେ ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କିଛି କୁହାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ମାମଲାଟି କେବେ ବି ଆଗକୁ ବଢ଼ିନଥିଲା ଏବଂ କେବେବି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଆସି ନଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମିଳିନଥିଲା । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିତର୍କରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ

ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଠାଇନଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଗଲା ।

Re.5

ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଓଡ଼ିଶା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 3 (vi) ଅନୁଯାୟୀ, ନମୁନା ଯୋଜନା କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ଯୋଜନା ଧାରା 68D ଏବଂ 68Eରେ ଅଧୀନରେ ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ମାର୍ଗ ପରିଚାଳନା କରିବାର ପ୍ରକୃତ ତାରିଖ ସମେତ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବରଣୀ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନଏହି ଘଟଣାରେ ଯାହା ଘଟିଛି ତାହା ହେଉଛି ନମୁନା ଯୋଜନା ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1961 ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ ତାରିଖ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି । ଏହା ନିୟମ 3 (vi) ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହି ତାରିଖ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆମେ ଅନୁମାନ କରିବୁ ଯେ ନିୟମ 3 (vi) ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ତାରିଖ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏହିପରି ପଠାଯାଇଥିବା ନିୟମର ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁପାଳନ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଅଧିସୂଚନା ନମୁନା ଯୋଜନାକୁ ସୂଚିତ କରେ ଏବଂ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ନମୁନା ଯୋଜନା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ସଂଶୋଧନ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମ ମତ, ଚିଠା ଯୋଜନାର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1961 ତାରିଖକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ଚିଠା ଯୋଜନାରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହେବାର ତାରିଖ ନ ଥାଆନ୍ତା, ଏହା ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ନିୟମ 3 (vi) ର ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁପାଳନ ହୋଇଛି, ଏବଂ ନିୟମ ଅନୁପାଳନ ନକରିବା ପାଇଁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯୋଜନାକୁ ଭୁଲ୍ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ ।

Re. 6.

ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ପାଖରେ ଚିଠା ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ଯେ ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ନୁହେଁ ଏବଂ ଧାରା 68 C ଅନୁଯାୟୀ

ଅଧିସୂଚନା ଦର୍ଶାଏ ନାହିଁ ଯେ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗର ମତ ଥିଲା ଯେ ସେହି ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ କିଛି ପରିବହନ ସେବା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା I ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ତର୍କ ଉଠାଯାଇଛି, ତାହା ବାସ୍ତବରେ ଦ୍ୱିପାକ୍ଷିକ I ପ୍ରଥମତଃ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଉଛି ଯେ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ I ସେ ଯାହାହେଉ ଏହି ବିବାଦରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ନାହିଁ , ଯେବେ ଧାରା 68 C ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ସେଠାରେ ଆବଶ୍ୟକ ମତ ଗଠନ କରିବା ପରେ ଏବଂ ଏକ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପରେ, ଏହା ଯୋଜନାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିବ I ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ହେଉଛନ୍ତି ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଯଦି ସେ ଧାରା 68C ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୋଜନା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ତେବେ ଆମେ କିଛି ଅନିୟମିତ ଦେଖୁନାହୁଁ I ଏହି ଧାରାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରେ, ସେଠାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ପଦ୍ଧତିରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ, ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଉଦ୍ୟୋଗର କିଛି ଅଧିକାରୀ ଏହାକୁ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ I ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଉଦ୍ୟୋଗର ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଆମ ମତରେ ଧାରା 68C ର ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁପାଳନ ଅଟେ I

ତର୍କର ଅନ୍ୟ ଅଂଶଟି ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 68C ଅଧୀନରେ ଅଧିସୂଚନା ଦର୍ଶାଏ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ଥିଲା ଯାହା ସହମତ ଥିଲା ଯେ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କାରଣ ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ମୁଁ, କର୍ଣ୍ଣଲ ଏସ. କେ. ରାୟ, ଭାରତୀୟ ସେନା (ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ) ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ଓଡ଼ିଶା, ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ, ଓଡ଼ିଶା ଦାୟିତ୍ୱରେ, ମତ ଦେଉଛି ଯେ ଏକ ଦକ୍ଷ, ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଏବଂ ମିତବ୍ୟୟୀ ଏବଂ ସଠିକ୍ ସମନ୍ୱିତ ସଡ଼କ ପରିବହନ ସେବା ପ୍ରଦାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ" I ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ନୁହେଁ ଯାହା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା, ବରଂ କର୍ଣ୍ଣଲ ଏସ. କେ. ରାୟ, ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ଯିଏ ଧାରା 68C ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ମତ ଗଠନ କରିଥିଲେ I ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଦରଖାସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ନିଆଯାଇନଥିଲା I ଆବେଦନରେ କେବଳ ଏତିକି କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପରିବହନ ନିୟନ୍ତ୍ରକ କେବଳ ରାଜ୍ୟରେ ପରିବହନ ସେବାର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିଲେ ଏବଂ

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 68A ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ସଂସ୍ଥା ନଥିଲା । ଏହି ବିଷୟ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଯାଇଛି; କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ ରାଜ୍ୟ ପରିବହନ ଉଦ୍ୟୋଗ ଥାଇପାରେ, ତଥାପି ଧାରା ୬୫ସି ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଉଦ୍ୟୋଗ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା । ଆମ ମତରେ ଏହା ଏକ ବାସ୍ତବ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବ । ତେଣୁ ଏହି ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ କୌଣସି ସତ୍ୟକଥନ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହୁଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ ।

ତେଣୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଏତଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୁଏ ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦକ

ସୌମ୍ୟରଂଜନ ବେହେରା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ।